

Päiviä! On nyt mennyt viikko kun sain tietää että minulla on sosiaalisten tilanteiden pelko. Oli minulla jo ennenkin ajatus että ei minulla kaikki ole hyvin. Pelko katsoa ihmisiä silmiin, vaikeuksia seisoa jonossa. En pysty edes käydä rauhassa uimahallissa tai järvellä uimassa! Jos koulutunnilla tiesin hyvin vastauksen, pelko että se menee jotenkin väärin on niin voimakas että en pysty. Kun soitan alttoviulua ja lisäksi orkesterissa niin esityksiä tulee paljon mutta kun on vuoroni mennä lavalle tekee mieli itkeä, täriseä ja olen aivan paniikissa. Viime viikolla oli sellainen konsertti ja kappaleen lopussa tein pienen virheen. Siinä kohdassa naurahdin ja soitin vain loppuun. Mutta kun lähdin paikalleni, ei, suorastaan juoksin sinne! Oli mieli vajota maan alle ja olin melkein itkemässä. Seuraavana päivänä en mennyt ulos ja itkin koko päivän... Siinä olikin yksi "trauma" joka vain vahvensi pelkoani. Muitakin on ja vielä monia vuosia sitten sattuneita. Tässä vain pari: Päiväkodissa oli yksi tyttö jonka kanssa olin ihan hyvissä suhteissa, hän oli vuoden minua vanhempi. Ja minulla on siis kaksi äidinkieltä eli ensimmäisenä Suomi ja toisena Venäjä. Tietysti sen tytön piti sitten sanoa että venäläiset ovat tyhmiä. Ja se ei ollut ainoa kerta. Muistan ainakin kaksi kertaa jo koulusta että joku olisi sanonut samoin. Päiväkodistahan kaikki alkoi ja minusta tuntuu siltä että suurin osa huonoista muistoista olisi sieltä. Ja vain sen takia että olen erillainen. Ulkonäöltäni en paljon muistuta suomalaista. Hiukan tummempi iho (ihan niinkun olisin ottanut aurinkoa),tumman ruskeat hiukset sanoisin jopa että tumman suklaan väriset jotka auringon valossa ja oikeasta kulmasta katsottuna ovat hiukan oranssit, olen myös aikamoisen pitkä, ja lopuksi tumman vihreät silmät joissa on pieni huomaamaton ruskea viiva. Virheellisesti sanotaan että olisin isän puolelta saanut saamelasta ulkonäköä, todennäköisesti siksi että minulla on siellä serkkuja. Todellisuudessa isänpuoleinen sukuni on peräisin Norjasta.(Pohjoisesta ja varmaan sen takia ollaan vähän tummempia.) Äidin puolelta taas etelää ja itää. Eli Venäjää, Ukrainaa, Puolaa jne... Molempaa sukua on levinnyt kaikkialle jopa US:aan. Tämän takia olen hiukan erillainen. Ja ihan sama ulkonäkö pilkkaus! Olen saanut lahjan puhua venäjää josta myös vähän ukrainaa ja puolaa.(Hyvin vähän.)Se on todellakin hieno lahja! On vain yksi pieni juttu. Se on tosi hyvä syy miksi olen erillainen ja miksi minua ei saisi hyväksyä sellaisena minkälainen olen. Tietysti tunnen paljon ihmisiä jotka todellakin pitävät minusta millainen olen ja minulla on ystäviä! Onneksi tällä hetkellä olen sellaisella luokalla jossa kukaan ei kiusaa minua. Mutta kun mennään takaisin pelkoihini niin tiedän että en pystyisi helposti kertomaan edes vanhemmilleni jos minua lyötäisiin. (Ja sellasta ei todellakaan olla tehty!) Kaikki ne synkät muistot joita sain päikyssä, vanhassa koulussani ja lisäksi tuntemattomilta minulle ihmisiltä jopa nyt olen aina pitänyt itsessäni. Koko jutussa on isossa roolissa mukana myös pelkoni ja pienikin huono asia vastaani vain vahvistaa sitä. Joskus tietenkin tulee mahdollisuus että saan asiat hoidettua. Mutta tällä hetkellä en ole valmis siihen ja minua rauhoittaa netti ja mahdollisuus kirjoittaa tätä tekstiä. KIITOS. (En kerjää huomiota,en pidä sitä edes niin tärkeänä asiana! Jos kirjoitatte mielipiteen niin pehmeässä muodossa kiitos :) )